

Седимо, пијемо кафу, ћутимо углавном, не подиже поглед много изнад обода шољице сав саздан од страха живота на гутљај. Није га се, вала, много “напио” на светом Косову и Метохији за своји двадесет и пет лета.

Те је живе воде за Србе доле тек толико да ко капља склизне низ длан, линијом живота ко зденцем, па...

– Да се више заврши ово с нама, да не пати вас осам милиона због нас сто хиљада...- скамених се кад је проговорио неупитан, ко да га је шта нагнало да стресе читаву Шару с плећа...

– Шта да се заврши, брате?!

– Па, ова мука с нама, да барем Србија може даље...

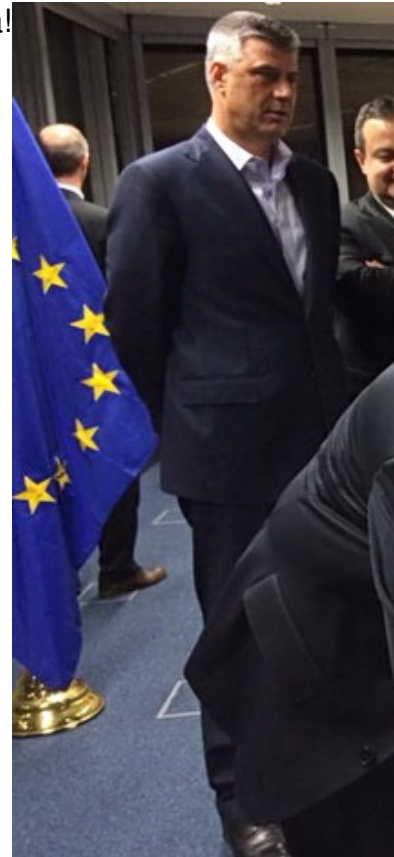
– Која мука, Уроше, о чему ти то, брате мој?!

– Да се Србија више не злопати због Косова и Метохије...

– Уроше, Србија се не злопати због своје светиње већ пати за њом! Нема Србије без Косова и Метохије, човече! Нема нас и вас! Нема овде и тамо! Нема нас осам милиона а вас сто хиљада! Ко смо то ми а ко- ви, побогу?!

– Па, Срби који нису с Косова...

– Који то Србин није с Косова и немањићког метоха?! Нема таквог, мој Уроше! Где год да Србин заноћи тамо освиће, брате, све остало је лаж, гола лаж и издаја!

– Знам, али видиш да Србија не може даље док не реши проблем...

– Нема Србија проблем с Косовом и Метохијом, аман, већ Александар Вучић и његови јахачи апокалипсе, бре! Њима се жури да раскусурају Србију и обаве своју ђавољу раду! За њих Србија на Косову и Метохији нема ни метра, за нас је сваки метар Србије на Косову и Метохији! Не дозволи, брате, да те убеди како си мит, како ће Србија без обе ноге некуд– никуд стићи брже... Не дозволи, Уроше! Отиђи до цркве, праотачког гробља, стани пред икону и вериге кад год клонеш па размисли шта је опсена- ти или ове бриселске сенке што за собом вуку човека ко казну Божију?!

– Знам, али...

– Нема али, мој Уроше! Нема ту и не сме бити никаквог али! Знаш ли колико смо јутра твој отац и ја дочекали загледани у Шару док се ноћ пара о њу...нисмо то поздрављали дан већ седели на размеђи векова, вечности, трајања, промаји прошлог и будућег!

На Косову и Метохији не свиће, већ сам Господ разгрне небо да погледа на свој народ, на своју градину, на своје одмориште...

– Знам, али нам говоре да смо терет Србији и да...

– Говори вам фукара која је својој гримаси од одраза терет, бре! Говоре вам да вас убеде како издаја има наличје победе!

Говоре ти да те убеде како ти је мајчина црнина тај компромис за који се боре! Како јој непребол дивно стоји и како ће учинити све да црнине не мањка на светињи нам...

– Знам и то, али боли нас кад вас толико милиона презриво гледате на нас шаку јада јер због нас не можете...

– Презриво?! Пусте су очи које не виде Косово и Метохију, мој Уроше! Не виде такве даље од трептаја. Кад се у ћерке загледам видим, веруј ми, Самодрезу и Богородицу Љевишку! Видим како ми с Проклетија и Бајгоре трче у сусрет! Видим их на Косову пољу где о Цветима плету венчиће од божурова...

Док год их тако види, а истим погледом види читава Србија, не може њихова проклета лаж надгласати топот видика!!!

– Али, шака смо јада, кажем ти...

– И да сте шака, да читаво Косово и Метохија јесте тек једна шака, знаш ли да се у шаку узме и чува оно најдраже! Стисне се да јагодице помодре и не да се никоме, никада!

Та је она шака којом се крстимо, којом привијеш дете уза се, којом захватиш воде да се напијеш, којом принесеш тамјана, којом помилујеш тек рођено, којом склопиш очи уснулом у Христу...

То је та шака, Уроше! Та шака је све! Јад су они што кусурају Србију па трче у Брисел и Вашингтон да купе још који суварак власти, још круг на каруселу лажи и издаје за ситнину.

Молим те, Уроше, не дај да њихова лаж постане твоја истина!

Није твој праг мој камен око врата, нити је твој дом пали вајат, већ су воденица на нашем Јордану, замапти!

– Хоћу, мада нам говоре...

– Не говоре вам већ сикћу присојкиње! Од њиховог се отрова не умире, беда је то, али се умире у њиховом отрову ако поверујемо да Србија мора дати срце како би здравије живела на апаратима...

Нема нас и вас, има нас и њих! Не смемо дозволити да њихово: “Данас овде- догодине и за век векова у презиру потомака” надгласа наше: “Данас овде- догодине тамо где у шаку стане оно што се не да! Никада, никоме”, мој Уроше!

Не веруј у њихова издајничка сванућа када ти над кућом Господ разгрће небеса да с радошћу погледа на свој народ, своје одмориште...

Не могу они да издају ако ми не поверујемо како нам мајкама непребол заиста предивно стоји...

(Два у један)